

Lehetnék bárki versvideó pályázat - online elérhető versek

ANDRÉ FERENC

szilvafák

titokban méysz haza mindig,
mert már nem tudod, kinek kell köszönnöd.
az arcokat benőtték a szilvafák,
a sűrű lombozat miatt pedig
nincs kivel szembenézni.

amióta a lélegzetet is egyirányúsították,
a sugárutak mentén hokibotok virágzanak,
eltűntek a gödrök, amik alapján
eddig tudtál tájékozódni.

ha véletlenül valaki mégis rád ismer,
kíváncsiságot színlelsz, rokonokat
hazudsz magadnak, bólogatsz nagyokat,
perszejól, kösziviszont, megvagyunk.

csak ne kelljen szóvá tenni semmit.

hogy itt a tél rápréseli magát a lapockákra,
nehogy bárki eltanulja a lebegés alakzatait.
minden érintés tiltott, mert
ahol két bőrfelület találkozik,
véresre simogatják egymást.

a főtéren viszketni kezd a tenyered,
hogy visszatapsolj valamit
a gyerekkorodból, de a visszhang
már nem talál vissza hozzád.

úgy ül a város a ködben,
mint egy vízzel felöntött hamutartóban,
belefújod a füstöt és valami importsört
bontasz, mert tudod,
ha innál a vízből, akkor
lerakódnának benned a kövek,
és ekkora torlaszokat nincs,
aki eltakarítson belőled.

BÁNDI MÁTÉ
Különböző minőségű csendek

mondani kéne valamit.

erről az utcáról, a díszeiről, amik érkezésünk óta lakják.
ismerős illatairól is érdemes lenne, a valamerre indulókról,
ahogy egyenként átlépik tekintetünk határait.

reggelente és délután.

néhány szóval az idegbajos sofőrök részigazságairól,
nevetséges indoklásaidról a barátnőzések után, esetleg
a túlórákról.

*

mondani kéne valamit.

a háromnaponta érkező hajnalokról, az időről,
bolañot olvasni egy padlásszoba matracán fekve.
kényelmetlen hitelességgel.

*

mondani kéne valamit.

vagy eléggé átlátszóvá válni, hogy eljátsszunk
egy ismeretlen szeretkezést.
megígérni reggelre és betartani
a késő délutáni teázások nyugalalmát.

*

mondani kéne valamit.

felvágni a régi plüssök gyomrát,
elrabolni gyakori mondatainkból a múlt időt.
néhány különleges alkalommal szándékosan túltölteni a kádat.
megfürdeni a kiömlő vízben.

*

mondani kéne valamit.

magunkról. nélkülözhetetlenné válni újra,
különböző minőségű csendjeinkben,
amiket egymás sértései közé ékelünk.
aztán lepihenni és átvedleni, idomulva az éjszakákhoz.

BORDA RÉKA
Mimikri

Érkezik a metró. A széken ülve vársz,
mintha a vacsorát hoznák nyers szövetekkel
és veszélyes baktériumokkal.
Keresed az első falatot, előveszed a kést.
Milyen lehet vele olyan térbe hatolni,
amit senki nem látott még belülről.

Az életrajzod elemzed: egyenes, ha erősen figyeled.
Pedig darabokra szakadt ez is
a millenniummal, ahogy vastapossal köszöntötted
 az új állomásokat –
a te igen nagy bűnöd.

Utasok rajzanak a csókaptárból,
ebédre elfogyasztott gondjaik
két méter per szekundummal lebegnek a kijárat felé.
Semmiben nem különbözöl azoktól,
akik műselyem pulóverben lehettek
ugyanígy a sztálinbarokk oszlopokra,
mindössze a frizurátok és a tartásotok más.

Ha mindennap felvéssel tenyeredre egy térképet,
talán tervekké csomósodnak a vonalak.
Érkezik a metró. A széken ülve vársz.

BIRÓ KRISZTIÁN
Limonádé

A nyár macskaalom és húsleves
egy barcikai lépcsőházban.

Traktorgumi egy tűzcsap körül
pontosan a félpályánál.
A diákokat védik vele a vastól –
vagy fordítva.

Forró abroncson pattogó talpak
a nyár. Szegycsontok a térdek

ellen. Kétszer húsz kiló csapódik
egymásnak a levegőben, aki
a tűzcsapon koppan, az a nyár.

Itt a nyár – mormolta a törzsvendég,
miután leraktam elé a limonádét.

Amióta kávézóban dolgozom,
bocsánatot tudok kérni bármiért.
Olyan, mintha köszönnék.
De a nyár akkor sem lesz az, hogy
kiszolgáljak a Duna-parton.

Itt voltam, amikor elsüllyedt
a Hableány, és akik hajóra
várnak, mind hozzánk járnak
vécére. Kávét főztem két
koreainak, akik siettek, verset
is írtam róluk, pedig
nem emlékszem az arcukra.
Fények, hírek, eső.
Tehát van egy szövegem arról,
hogyan mi a különbség
a lungo és az americano között.

Fóbiává táguló újbudai úttest,
az még lehet nyár. Vagy egy
iskola eladása – abroncsostól,
tűzcsapostól – Kurityánban.

Még arról tudok beszélni, hogy hol ér össze
a vallás és a menetrend.
Valahol a falum mellett. Talán Felsőnyárád.
Gyereket nevelni, amíg
ide nem ér a busz, összekulcsolt kezekkel
bámulni a plafont:

a nyár tehát várakozás is, persze,
de nem azért, mert nyár,
hanem azért, mert Borsodból jön.

És most egy ország próbálja megállítani
a Dunát. Mi ülepárnákon

nézzük, ahogy nem megy. Lassan két
hete víz alatt van a hajó,
de még mindig mentésnek hívják.

GERLEI DÁVID
Óbudai szimbiózis

Ha nem húzzuk be a sötétítőt,
a szemközti tízemeletesből annyit látnak,
hogy szusit eszünk, sörözünk és Harry Pottert nézünk.
Lassan kitörlöm az összes többi filmet.
Kínai nevekkkel nevettelek,
Hāli Bōtè, Ābùsī Dèngbùlìduō.

A nehéz estéket csak a panel bírja el,
mi ágyba roskadunk egymás súlya alatt.
Legjobb ismerőseim az idegen szavak,
így a megoldásból csak azt érted,
hogy most már tényleg aludjunk.

Morning person, az orroddal bökdösöl,
így ébresztesz két órával a megbeszélte idő előtt.
Én sima ember vagyok, mindennap
leülök a lakásba tévedő poloskákat.
Rossz-málna-szaguk van.

Őszközép, a tizenkilencedik születésnapomon
már van fehér hajszálam.
A szekrényszagú pizsamám átveszi az illatodat,
elfogy az első tubus közös fogkrém.
Melyik is volt a te poharad?

KAZSIMÉR SOMA
Csak térdig benne

és neked tényleg nem volt még soha
kérdzte a köveken
egyensúlyozva térdig a folyóban
nem eddig még nem
nem hazudok
mondani akart még valamit vagy kinevetni

már nyitotta a száját
de hirtelen elfordult
kérlek ne nézz ide
csukd be a szemed fordulj el
csak a kezembe kapaszkodott
így álltunk egymásnak háttal a folyóban
és én nem értettem semmit

nagyon kínos mondta
kiesett a rágó a számból
és beletapadt a hajamba
gyere segíték
leültünk a partra
ő velem szembe
én háttal a tűző napnak
és tincsenként kezdtem el tépni a haját
közben egyre jobban kipirult

ha ezt most beledobod a vízbe
kívánhatsz egyet
és negyvennyolc órán belül
vagy hamarabb teljesül
egyébként meg köszönöm
mondta és lassan közelebb hajolt az arcomhoz

várj de ugye neked nem ez volt az
kérdelte utána
de és sokkal hamarabb mint negyvennyolc
ahhoz képest egész jól csináltad
hazudta nyilván

jól tette
és az se zavart hogy később rájöttem
nem elpirult
nekem is leégett a tarkóm
csak ne kérdezte volna meg
hogyan tetszik vagy a helyzet
akkor lehet utána a boltban
az együtt vagy külön kérdésre
nem kétféle választ adunk

KOVÁCS BOGLÁRKA

Fába vésni

Ezt az erdőt nagyapa ültette.
Belőle lettek a fák.
Éjszaka a nedves talaj
Négyzetre emeli a lidércnyomást.
Megmondani valakinek,
Hogy már nem.

Hajnali páralecsapódás.
Nagyapa szerint ilyenkor isznak a tündérek.
Seggre esni a vizes fűben
Annyit tesz, mint
A saját kipárolgásod visszhangjának
Mondani, hogy szeretlek.

Ilyenkor már sírni is felesleges.
A hajad meg a ruhád már úgymint nedves,
A Föld vízkészletei fogyóban,
A fákat nem is szokták öntözni.
Az erdőre hagyom a nyáltól
Cseppfolyós szerelmes verseim.

KUSTOS JÚLIA

név nélkül

mikor valakinek van valakije,
szörnyülködni kezdenek a lányok.
hogy az a valaki, akinek már van valakije,
valaki másra úgy gondol, ahogy nem szabad.
a koktél édese ilyenkor lila epeként ül
fogaik tökéletlen rései közé,
s egy erodáló erő marja őket, hogy
neki bezzeg.

mikor valakinek már van valakije,
de másra úgy gondol, ahogy nem szabad,
felröhögnek a srácok.
mikor a harmadik elmondja, hogyan
harapja az a valaki az ajkát,
hogyan sugározza be csiklója

az ő arcát, és hogyan rebegi el az ő nevét,
a sörhab a fiúk szája szélén
márvánnyá fagy a puszta gondolatra,
hogy egy jóképű harmadik
a város valamely szegletén
saját valakijükkel pontosan ezt teszi.

valakit valahogyan hívnak.
megbékél nevével, ahogy megbékél
magával, és a dolgokkal, amiket
nem szabadna tennie, mégis mikor

előtte a kosár gyümölcs,
darabonként vizsgálja,
s amit megkíván, elveszi.

azt mondják, a szégyen mocsját
minden nő csak leánykori nevével viselheti.

MOHÁCSI BALÁZS
hungária út, hazafelé...

„a haza kicsit igekötőszerű... szóval a haza – az ravasz.”
(alberti gábor)

éppen akkor hagyjuk el a várost,
éber fiatalságunknak kútját,
amikor a legkevésbé máshová
vagyunk innen el. csak azt belátni
kéne végre, változásra van
szükség. s haladva maradni itt.

hiszen mennyi emlék tiszta, mély itt.
ámde hagyjuk el akkor a várost:
ha itt csak az emlékezés helye van,
ha csak csapoljuk a múltnak kútját.
hol könnyebben a jövőbe látni,
oda menjünk innen, máshová.

az emlékek csak: nem visznek máshová.
nem dinamikus hagyomány: ócska sitt.

sokaknak kéne már ezt belátni.
szóval hagyjuk el akkor a várost,
ha tömi maszlag józanság kútját,
pedig tiszta beszédnek ideje van.

szükség most már változásra van,
perspektívára, mely vezet máshová,
ne állja semmi az invenciók útját,
nem dinamikus hagyomány: ócska sitt.
azért, hogy ne hagyjuk el a várost,
sokaknak kéne ezt már belátni.

a város alaprajzát belátni,
mindenütt *rászoruló*k utcája van.
hát épp most ne hagyjuk el a várost,
éppen most ne menjünk máshová –
hová is menjen éjjel a város itt?
ki látott már halott kocsmák útját?

tűnik, eltömték békének kútját,
nem lehet jövő mélyébe látni.
rend, vajon, mikor lesz végre itt?
énekelhessük, hogy „minden rendbe’ van”.
zöld nyugalomba, elvágunk máshová.
inkább akkor hagyjuk el a várost.

NÉMETH GÁBOR DÁVID

Öt

Szégyelltem a testem, ő is a sajátját,
a Scrabble-táblán beszéltük meg,
hogy cserélnünk kellene,
ő nőiesebb lehetne, én férfiasabb,
persze más szavakat is ki kellett rakni,
hogy ne szégyelljük magunkat annyira,
amúgy is a nő nyolcpontnyi betű,
a férfi tizenhárom,
én meg mintha megrekedtem volna
abban az öt pontban a kettő között.

Egy egész napon át úgy írt, hogy nem írt le té betűt,
nem is hiányzott neki, így is meg lehetett érteni mindent,

de amikor rájött, hogy így semmit nem tud
múlt időbe tenni, inkább hagyta az egészséget.

RÉKAI ANETT
Örökgyerek

Él bennem egy hatéves, aki azóta is rágja a körmöm.
Az orrát piszkálja, ha senki sem látja, és akácfa-
virágjából eszi ki az édes bibét. A homokozóban
elásott kincsek után kutat, és úrkatapultnak hívja a
hintát. Ha át kell mennie a zebrán, csak a csíkokra
léphet, különben beesik a szakadékba, és a szőnyegek
közti padló is láva. Összefogdossa a cserebogarakat,
elkapja a szöcskéket, fára mászik és apró halakat fog
zsebpecával, de retteg az oltástól, anya, kérlek, jó
leszek, csak ne kelljen. Úgy tesz, mintha sárkány
lenne, és füstölne a szája, de az csak a pára a hideg
reggeleken. Az idegen nyelvű szövegeket édesen
halandzsázza, félrehallott szavaknak ad új értelmet.
Ősszel vadgesztenyét gyűjt, ő se tudja, minek, és nem
talál elég nagy lapot, amire lerajzolhat mindent, amit
szeret, ezért a falra kanyarítja bizonytalan vonalait,
látod, apa, ez vagy te, ez anya, ez az öcsi, ez meg a
kutyánk, akit csak én látok. Él bennem egy hatéves,
aki most nutellás szendvicset majszol az állatkertben,
megkínálná a kecskéket is, de lebeszélem róla,
helyette bemutatlak neki, együtt nézitek meg a kis
zsiráfbébit, milyen aranyos, mondod nekem, de kire
gondolsz?

SERES LILI HANNA
Avarbőr

Feküdni az avarban, az egy jó dolog.
Simulni síkos levelekhez.
Nem gondolni rá, jön-e valaki.
Meglátja-e sápadt avarbőrömet.

Beesni az avarba, az nem rossz dolog.
Koccanni össze a levegővel.
Kirepíteni a gondolatokat.

Ernyedni végre, ájulni el.

Fához nyomva lenni, az nem jó dolog.
Dörzsöltetni magam a durva kéreggel.
Arra gondolni, mért nem jön valaki.
Lehántani törzsemről a törzsét.

Sétálni az erdőben, az egy rossz dolog.
Simulni hozzá édesen.
Nem gondolni rá, mi lesz a vége.
Véresnek nem látni a lemenő napot.

STERMECZKY ZSOLT GÁBOR
Az utolsó után

a születés- és névnapokat
a család mindig közösen ünnepelte.

a karácsony a jézuska születésnapja volt,
és nagyanyám névnapja.
ilyenkor lehetett politizálni, pedig
annál undorítóbb dolog nincsen,
a leves pedig sótalan volt,
vagy sótlan, attól függően,
hogyan ki panaszkodott rá.

most pünkösöd van,
a jézuska mennybemenetele.
a politikánál undorítóbb dolog
még mindig nincsen, a leves
pedig már csak sótlan lehet.

VAJNA ÁDÁM
Egy szerelem lehetőségei

1. (A körúti BÁV)

Megnyitott a körúti BÁV,
Ott dolgozik Mara,
Ajkán nyálpötty, tenyerében

Színarany tiara.

Grófné küldi, de én hozom,
Fölé hajol Mara,
Hadd látom, úgymond, mennyit ér
Egy ilyen tiara.

Szó hangzik föl, nyálpötty röpül,
Földre zuhan a tok,
Hogy mit, mennyit és mennyiért,
Már üzleti titok.

2. (Az esti vonatkozás veszélyeiről)

Zalaapátiból Alsónemesvécse
Elindult a vonat, Kis Mara lekéste,
Üres peron, este, eső zuhog, szél fúj,
Hiába volt hát, hogy kék ruhája szép új,
Alak közelg balról, nyúl már a zsebéhez,
Hej, elvtársnő, babám, nincsen többé téesz.

3. (Az albán kérdés)

Ha azt mondom, hogy szeretnék veled
Romos albán műemlék templomokhoz,
Parasztos giccsestmény festésű tájban
Kettesben kitaxizni, kéz a kézben
(Míg szívemben virul a halk remény),
És megkérdezni ott, otthon ki hagyta
Bekapcsolva a retkes kávéfőzőt,
Mondd csak, szeretni fogsz-e még, Marám.

ZILAHÍ ANNA

Száraz

Utazási irodák hirdetéseiből ismerem, hogy néz ki a part.
Szélcsend van, hullámcsend. Fogyó hold.
Ez az egyébként állandóan
hullámzó víztömeg, ahogy mindig azonos önmagával,
és ahogy ennek az ellenkezője
is bátran állítható.
A finom

kartempó felszínen tart,
de a mélyben az állandó taposás –
taposni valamit, ami végső teljességében mozdulatlan.
Az örökmozgó test és a felületi feszültségen
táncoló köd súlyos,
súlytalan.
Kikristályosodott
só keményíti az áll keresetlen szőrszárait.
Társaság, a nyílt vízen mászó csíbor illúziója, cikázó lábak
dobolása. Újabb édesvízi délibáb.
A talp
begörcsöl, újra kiengesztelődik,
tíz százalék folyadékvesztésnél lebénul a teljes izomzat.
Szerves és szervetlen kipárolgása egynemű,
ami visszamarad, többé már
nem különül el.
Csónakot nem látni, egyébként is,
mihez képest lehet egyáltalán megmenekülni?
Kifárasztani a vadat, egy helyben
maradni,
várni, hogy leteljen, hogy megteljen
az öt pár légzés, hogy megszűnjön küzdeni a felhajtóerő.
Beépül az utolsó oxigénmolekula.
Visszaoldódik a só. Ha pálmafákhoz
sodródnék, sem hinném el, hogy partot értem.